

ningsmagtens Sanktion. Den Vej kendte han. Og den, vidste han, førte til Maalet. Men den anden Vej, at gaa til Lovgivningsmagten med et Lovforslag, den kendte han ikke og turde derfor ikke indlade sig paa. Hvad er det dog for en ganske underlig Opfattelse, den højtærede Finansminister har af, hvad der er passeret? Det er jo i Strid med Forholdene og ganske i Strid med almindelig Logik. Thi Finansminister Lassen fik jo ved den Overenskomst, han traf med Bankerne, tilvejebragt et Grundlag for et Lovforslag, som han derefter forelagde for Rigsdagen og fik vedtaget. Saa denne Vej kendte han saa udmærket godt. Hvis nu Rigsdagen ikke havde vedtaget hans Garantilovforslag, som blev til Loven af 15. Februar, var han i samme Øjeblik løst fra sin Underskrift paa den Overenskomst, han havde truffet med Bankerne. Og det Forhold, der altsaa her var til Stede, er ganske normalt og uhyre fornuftigt, men det, som her er sket, er, at Ministeren har sagt til sine to Repræsentanter: Vær saa god, tag blot af Statskassen de Penge, der ere nødvendige til Bankgarantiens Udvidelse, men jeg forbeholder mig Rigsdagens Sanktion til, at I maa gøre det. Nej, hvis Ministeren havde fortsat, som han begyndte, vilde han netop være kommen til det Resultat, at Ministeren skulde den anden Gang have gjort akkurat det samme, som han gjorde den første Gang, nemlig komme med et Lovforslag.

Under Finanslovdebatten, hvor denne Sag ogsaa var for, udtalte den højtærede Minister dernæst, at Bankgarantien var udvidet i Henhold til den almindelige Beføjelse, som Bankkomiteen har til at træffe saadanne Foranstaltninger, som kunne bidrage til at tilvejebringe Ro og Tillid paa Pengemarkedet. I Henhold til denne Beføjelse, som Bankkomiteen efter dette skulde have, er Bankgarantien altsaa bleven udvidet, siger Ministeren. Men denne Fortolkning af den paagældende Bestemmelse i Overenskomsten er jo ganske ujuridisk. I Loven staar der for det første intet som helst om en saadan Beføjelse, men den findes jo i Vilhelm Lassens Overenskomst med Bankerne, dog vel at mærke — hvis Ministeren vil læse den igennem — ganske tydeligt og utvivlsomt skrevet saadan, at den kun drejer sig om alle Handlinger, som skulle foregaa indenfor de to garanterede Bankers Omraade og ikke udenfor.

Saa siger den højtærede Minister, at han meget godt kan undvære § 3 i det

forelagte Lovforslag. Den var kun medtaget for — ja, hør nu, mine Herrer — at tydeliggøre for Lovgivningsmagten, hvad der var ment med den Lov, vi vedtog i Fjor. Ja, vi maa virkelig være Ministeren Tak skyldige, fordi han ikke har skyet den lange Rejse fra Aalborg til København for at hjælpe Lovgivningsmagten med at faa klaret, hvad der var Meningen med det, den vedtog i Fjor. Men det forekommer mig ikke, at vi have godt af en Tydeliggørelse som den, Ministeren der anvender. Thi hvad er det, Ministeren vil have os til at forstaa? Vi skulle forstaa, at Staten indtil videre maa belægge sin Garanti med Masser af Millioner Kroner, at dertil ere Statslaan eller statsgaranterede Laan en Nødvendighed, saa kommer efterhaanden en Del af disse Millioner ind, og naar der saa gøres op, maa Staten ikke have sat mere end 10 Mill. Kr. til. Det er altsaa det, Ministeren siger, vi trænge til at faa at vide for at forstaa vor egen Lov. Men der er rigtignok det kedelige ved det, at denne Tydeliggørelse er i Strid med, hvad der staar i Loven. Thi i Loven staar der dog, at Statskassens Forpligtelser ikke kunne gaa ud over 10 Mill. Kr., „hvilket Beløb Finansministeren bemyndiges til, saa snart fornødent gøres, af Statskassens Midler at stille til Raadighed til Garantiens Effektuering“. Et andet Spørgsmaal er, om denne Garanti kan gennemføres paa den Maade, at hvad der staar i Loven, kommer til at staa ved Magt, om den er tilstrækkelig. Nu var jo Vilhelm Lassen ikke egentlig Finansmand — maaske dog lidt mere end den nuværende Finansminister —, og han har vel ikke været klar over, at denne Garanti ikke kunde ske paa den Maade, at der efterhaanden blev udbetalt Millioner af Statskassen, indtil han naaede Udbetalingen af de 10 Mill. Kr. Det er en Sag for sig, men naar man er kommen til den Erkendelse, er der ikke andet for, end at saa maa Ministeren stille Forslag om, at Loven affattes paa en anden Maade, saaledes som han ønsker det. Men en Tydeliggørelse af Loven paa dette Felt behøves aldeles ikke, og det, som Ministeren siger, er ingen Tydeliggørelse.

Der var en Ting, som i allerhøjeste Grad glædede mig i Ministerens Foredrag, og det var hans egen ret skarpe Kritik af Garantilovens Uklarhed. Naar jeg siger, at det glædede mig, er det, fordi jeg, da vi havde denne Lov til Behandling, gjorde opmærksom paa, at Loven var uklart affattet. Ministeren læste en enkelt Sætning op og gjorde gældende, at denne